

Arrest

nr. 279 019 van 20 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met de bestreden beslissing van 14 april 2022 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker had ingediend op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op 27 april 2021, onontvankelijk verklaard op grond van de volgende motieven:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.04.2021 werd ingediend door

V., R. [...]

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te Khasavyurt op X

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

*Betrokkene volgde als minderjarige de asielprocedures van zijn ouders, die wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 14.04.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielaanvraag werd afgesloten op 30.07.2012 met een *weigering van in overweging name van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. De vader van betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, evenals betrokkene zelf.*

De duur van de procedures - namelijk bijna negen maanden voor de eerste en zes dagen voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de lange behandelingsduur van zijn asielaanvragen en zijn medische en humanitaire regularisaties. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij samen met zijn ouders twee asielprocedures volgde, die werden afgesloten na een behandelingsduur van respectievelijk bijna negen maanden en zes dagen. Daarnaast diende betrokkene vier aanvragen 9bis in samen met zijn beide ouders en één aanvraag 9bis met zijn vader. De behandelingsduren daarvan waren één jaar en negen maanden, één jaar en zes maanden, vier maanden, vijf maanden en één jaar en vier maanden. Het gezin diende daarnaast drie aanvragen 9ter in die afsloten werden na een behandelingstermijn van één jaar en vier maanden, één jaar en drie maanden en twee maanden. Uit dit overzicht blijkt dat er in geen enkele procedure sprake is van een onredelijk lange behandelingstermijn. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op zijn legaal verblijvende familieleden, in casu zijn moeder, zijn twee meerderjarige zussen en zijn twee minderjarige zussen. Dit element kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve wijzen we er op dat de vader van betrokkene niet over enig verblijfsrecht beschikt en betrokkene er dus voor kan kiezen om samen met zijn vader terug te keren.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM waarbij hij er op wijst dat hij het slachtoffer werd van een moeilijke familiale situatie waardoor hij feitelijk gescheiden werd van zijn moeder en zussen, die nu allen over verblijfsrecht beschikken. Hij haalt aan dat het gezin nu herenigd is en dat hij zijn leven samen met zijn gezinsleden verder wil uitbouwen. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het wordt door ons niet betwist dat zijn moeder en vier zussen over verblijfsrecht in België beschikken. Echter, de band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu haalt betrokkene geen enkel bijkomend element van afhankelijkheid aan, evenmin blijkt dit uit de voorgelegde stukken. Het loutere gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres zou wonen als zijn moeder, heeft niet automatisch tot gevolg dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van zijn moeder. Dit valt namelijk niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont, maar dient op een actieve manier aangetoond te worden (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). We merken verder op dat betrokkene van 15.05.2017 tot 27.04.2021 (datum waarop huidige aanvraag 9bis werd ingediend en eerste officieel bewijs dat hij terug op hetzelfde adres als zijn moeder woont) niet samenwoonde met zijn moeder en zussen maar wel met zijn vader en dat er voor deze periode geen bewijzen van effectieve banden met de overige gezinsleden aangetoond werden. Ook uit de voorgelegde getuigenverklaring blijkt dat hij reeds voordien langere tijd uit huis geplaatst werd door de jeugdrechter. Betrokkene toont dus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn legaal verblijvende gezinsleden. Tenslotte merken we op dat de vader van betrokkene evenmin over enig verblijfsrecht beschikt en dat betrokkene er dus voor kan kiezen om samen met zijn vader terug te keren naar Rusland. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RW, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden opgebouwd tijdens een aangehaald verblijf van meer dan dertien jaar slechts één getuigenverklaring voorlegt die dan nog werd opgesteld door iemand die enkel uit hoofde van zijn beroep met betrokkene in contact stond tijdens zijn plaatsing in de gemeenschapsinstelling De Zande. Betrokkene toont dus op geen enkele wijze aan dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Rusland uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik

dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij hier naar school gaat in het Nederlands. Ter staving hiervan legt hij twee schoolattesten voor, namelijk één attest dat betrekking heeft op schooljaar 2010-2011 en één attest dat betrekking heeft op schooljaar 2019-2020. Echter, we stellen vast dat betrokkene momenteel meerderjarig is en dus niet langer leerplichtig. Betrokkene legt bij huidige aanvraag 9bis ook geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat hij momenteel nog steeds naar school gaat. Uit de voorgelegde stukken kan enkel afgeleid worden dat hij hier twee jaar naar school ging, namelijk in 2010-2011 en in 2019-2020. Het feit dat betrokkene hier in het verleden school gelopen heeft, toont enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd, het maakt echter een actuele terugkeer naar het land van herkomst niet bijzonder moeilijk.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verder verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene toont niet op welke wijze de ingeroepen artikels geschonden zouden worden door een tijdelijke terugkeer naar Rusland. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. We merken bovendien nog op dat huidige beslissing hem de mogelijkheid om te werken in België niet ontzegt. Evenmin verhindert huidige beslissing betrokkene om elders werk te aanvaarden of economisch actief te zijn. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig op de aangehaalde bepalingen beroepen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 4, 7, 15, 24 en 33 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing. (RW, arrest nr 246626 van 22 december 2020)

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst waar hij niemand meer zou kennen. Echter, betrokkene toont dit niet aan. Bovendien wijzen we er op dat zijn vader evenmin over enig verblijfsrecht in België beschikt waardoor betrokkene dus samen met zijn vader kan terugkeren naar Rusland. Zijn vader verbleef ruim 31 jaar in Rusland waardoor het niet aannemelijk is dat hij er geen banden meer zou hebben. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van

tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niemand meer zou kennen in het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 22bis van de Belgische grondwet, in het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind en in de Algemene conclusie nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité. Echter, betrokkene is niet langer een kind maar sinds 06.11.2021 een meerderjarige volwassene. We verwijzen naar artikel 1 van het IVRK dat luidt: 'Voor de toepassing van dit verdrag wordt onder een kind verstaan ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt.' Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig meer kan beroepen op het hoger belang van het kind. Volledigheidshalve merken we op dat wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft: de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RW nr. 107.646 van 30.07.2013, RW nr. 107.495 dd 29.07.2013, RW nr. 107.068 van 22.07.2013 en RW nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat die bepaling onder meer voorziet dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgt (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De Raad wijst er nog op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Pari. St. Kamer 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten 'geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen', waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Pari. St. Senaat 2007-08, nr. 3-265/3, 5, RW, arrest 234716 van 31 maart 2020).

Betrokkene wijst erop dat het de keuze van zijn ouders geweest is om hem naar België te sturen, dat hij deze beslissing niet in vraag kon stellen en dat hij beschouwd dient te worden als 'dreamer1, die gebruikelijke term in de Verenigde Staten van Amerika om de illegale kinderen van migranten te benoemen. Hoewel betrokkene inderdaad als minderjarige naar België kwamen samen met zijn ouders, merken we op dat betrokkene momenteel reeds meerderjarig is en dus in staat wordt geacht om zijn eigen keuzes te maken. Tenslotte merken we op dat betrokkene zich via huidige aanvraag beroept op de Belgische wetgeving terzake en niet op de Amerikaanse. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de coronarestricties waardoor de mobiliteit ernstig beperkt zou worden wat een buitengewone omstandigheid zou vormen. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RW, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RW, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat het reguliere luchtverkeer met België is hervat maar dat de frequentie van de vluchten eerder beperkt zou blijven. Reizen naar Rusland blijkt aldus mogelijk. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RW, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Russische onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Rusland terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de

verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RW arrest 241788 van 30 september 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet over de juiste verblijfsdocumenten of over voldoende financiële middelen zou beschikken om de reis naar Rusland te maken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij zich gericht heeft tot de Russische ambassade te België met het oog op het bekomen van de juiste verblijfsdocumenten voor Rusland. Evenmin toont hij aan dat hem, als Russisch onderdaan, geboren te Rusland uit twee Russische onderdanen, een terugkeer naar Rusland geweigerd zal worden door de Russische autoriteiten. Het staat betrokkene vrij voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over de nodige financiële middelen zou beschikken, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker haalt aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding zou staan met het doel dat men wil bereiken. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een terugleiding. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 "integraal is vernietigd" en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt "om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen" (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RW, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie

als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RW, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve merken we op dat het louter langdurig verblijf in een land niet aantoonbaar waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2008 in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan dertien jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij hier naar school zou gaan, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij hier zijn leven opgebouwd zou hebben, dat hij werkwillig zou zijn, dat hij gemotiveerd zou zijn om werk te zoeken om zo zelfstandig te leven en een bijdrage te leveren aan de maatschappij, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat zijn band met België ontegensprekelijk vast zou staan, dat hij zich steeds zou inzetten om volwaardig deel te nemen aan de Belgische maatschappij, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben, dat hij één getuigenverklaring voorlegt evenals een huurovereenkomst op naam van zijn moeder en enkele bewijzen van de betaling van huurgelden en elektriciteit door zijn moeder) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.2. Verzoekers vader diende ook een aanvraag in in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 14 april 2022 werd deze aanvraag onontvankelijk bevonden en werd hem een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Het beroep dat de vader indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. * van heden. (ZIE ZAAK 276 408)

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"- Schending van het artikel 9bis Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet – materiële en formele motiveringsverplichting ;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het vertrouwensbeginsel ;

- Schending van het redelijkheidsbeginsel ;

- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ;

- Schending van het artikel 8 EVRM ;

4.1

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, de schoolgang en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.

De verzoekende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verwerende partij een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekende partij zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verwerende partij dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

“Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce.”

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekende partij heeft in zijn aanvraag gewezen op zijn langdurig ononderbroken verblijf, de situatie in het land van herkomst, zijn minderjarigheid, de schoolgang en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen en ondanks het gegeven dat verzoeker zijn aanvraag als minderjarige indiende.

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij er zich toe beperkt tot het benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

Verzoekende partij kan hier onmogelijk mee akkoord gaan.

In het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 27.04.2021 werd er weldegelijk uiteengezet waarom zijn vergevorderde integratie in België, zijn familie, zijn studies en zijn profiel als 'dreamer' verhindert om terug te keren naar Rusland.

Zo maakt de verzoekende partij al 14 jaar deel van de Belgische samenleving, waarbij hij hier zijn identiteit als opgroeiende tiener heeft opgebouwd. Hij volgde hier school en Hij heeft hier vrienden voor het leven gemaakt. Hij is ondertussen een respectvolle geëngageerde man zoals uit de aanbevelingsbrief blijkt die is gevoegd bij het initiële verzoekschrift.

Verzoeker die als minderjarige toekwam in België heeft een sterkere band met België dan met Rusland. Verzoeker is in België sinds zijn 4 jaar!

Hij vormt een kerngezin met zijn familie die hier over verblijfsrecht beschikt.

Hij is hier als adolescent opgegroeid en liep hier school.

Hij heeft zijn identiteit in België gevormd.

Hij heeft zijn aanvraag als minderjarige ingediend en heeft gewezen op zijn profiel als 'dreamer' en heeft gewezen op het hoger belang van het kind waarmee de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden.

Het is eveneens vanzelfsprekend dat het uiterst moeilijk is om familie (moeder en zussen) en zijn netwerk in België achter te laten en zijn aanvraag in te dienen in Rusland, dit louter om aan een formele verplichting te voldoen.

De verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende partij zo goed als onmogelijk om naar Rusland te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf van 14 jaar ;*
- De scholing in België ;*
- Zijn profiel als 'dreamer' ;*
- Het hoger belang van het kind ;*
- De sterke integratie ;*
- De werkbereidheid ;*
- De bevoegde diplomatieke post in Rusland ;*
- Het privé en gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM.*

De verwerende partij heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekende partij merkt verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekende partij wenst deze hieronder te overlopen.

- 4.4.1.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

a)

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij zich heeft geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken

De verzoekende partij merkt op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurig verblijf ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat de verzoekende partij in die lange periode zich heeft geïntegreerd.

De verzoekende partij verwijst verder naar het in de aanvraag aangehaalde arrest van uw Raad met nummer 122 728 van 18 april 2014 in de zaak RvV 144099/II:

“Verzoekster betoogt dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet meer doet dan een opsomming geven en niet op afdoende wijze motiveert waarom in concreto in het voorliggende geval de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd.

Uit lezing van de motieven van de beslissing stelt de Raad vast dat inderdaad blijkt dat de gemachtigde zonder meer oordeelt dat deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De gemachtigde laat na te motiveren waarom deze elementen niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dergelijke motivering kan bezwaarlijk als afdoend beschouwd worden. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt vastgesteld

Ten overvloede meent de Raad dat deze vaststelling des te meer klemmt daar verzoekster terecht opmerkt dat deze integratie is ontstaan tijdens een langdurige periode van legaal verblijf. De Raad stelt immers vast dat verzoekster sinds 7 oktober 2010 over een tijdelijk verblijf beschikte in het kader van een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde deze aanvraag pas op 9 oktober 2013 ongegrond verklaarde.”

Hoewel dit arrest niet in het dossier van verzoekende partij is uitgesproken, toch opgemerkt wordt dat integratie wel degelijk een element kan vormen van buitengewone omstandigheid. Dit klemmt des te meer voor de kinderen die hun identiteit in België gevormd hebben.

b)

Verzoeker heeft hier steeds schoolgelopen wat afdoende werd aangetoond in de aanvraag 9bis Vw. De verzoekende partij spreekt hierdoor niet alleen Nederlands, hij heeft zich onze identiteit en mentaliteit eigen gemaakt. Hij heeft zijn aanvraag ingediend als minderjarige en heeft gewezen op zijn profiel als ‘dreamer’.

Verzoeker heeft de belangrijke tienerjaren doorgebracht in België, wat een cruciaal moment is voor de identiteitsvorming. Hij is hierdoor onlosmakelijk met België verbonden. Hij is in België sinds zijn 4 jaar en is nog maar kort meerderjarig.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing louter naar het feit dat de verzoekende partij nog steeds banden heeft met Rusland. Dit alles weegt echter niet op tegen de determinerende identiteitsvorming van verzoeker, de familiale banden en de jarenlange scholing in België.

De verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsnorm en de motiveringsplicht.

- 4.4.2.

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Rusland

De bestreden beslissing stelt het volgende:

De verwerende partij gaat voorbij aan het feit dat het b moeilijk is, voor de verzoekende partij te meer hij minderjarig was ten tijde van de aanvraag (!) om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Rusland, zonder verblijfsrecht te hebben in dat land. Verzoeker beschikt dan ook niet over een Russisch reispaspoort.

De verwerende partij stelt verder dat het aan de verzoeker is om aan te tonen dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen in Rusland om de aanvraag van de bevoegde diplomatie post te doen en dat het voor andere Albanezen geen probleem zou zijn om een aanvraag te doen via Bulgarije.

De verzoekende partij kan dit niet aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende.

Bovendien worden ten gevolge van de oorlog tussen Oekraïne en Rusland alle reizen naar de gehele Russische Federatie door de Belgische FOD buitenlandse zaken afgeraden.

Vanaf 28 februari 2022 is het Belgische luchtruim gesloten voor vliegtuigen komende uit de gehele Russische Federatie. Indien zij wel in Rusland zou geraken bestaat er ook een reëel risico dat zij voor onbepaalde duur in Rusland geblokkeerd geraken, wat gevolgen kan hebben op vlak van visumvaliditeit en financiële problemen.

Dat tevens Belgische diplomaten in Moskou door de oorlog tussen Rusland en Oekraïne en de strubbelingen tussen Rusland en de Westerse landen uit het land werden gezet. Dat thans de normale werking bij de Belgische ambassade in Moskou niet meer kan worden gegarandeerd.

Dat verweerster hiermee geen enkele rekening heeft gehouden bij het nemen van haar bestreden beslissing.

- 4.4.3.

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Met betrekking tot het privé- en gezinsleven stelt de bestreden beslissing het volgende:

Verzoekende partij kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het gezins- en familieleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

Verzoekende partij woont samen met zijn moeder, vader en zussen in Roeselare en vormt met hen een kerngezin.

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Er dient verder ook rekening te worden gehouden met het privéleven van de verzoekende partij.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verzoekende partij wenst vooreerst op de merken dat een terugkeer naar Rusland in het kader van de indiening van een aanvraag 9bis Vw geenszins een tijdelijk scheiding is. Er is immers geen enkele garantie dat de verzoekende partij een positief antwoord zal krijgen, waardoor hij voor altijd in Rusland zou moeten blijven terwijl hij wel zijn scholing nog wilt afwerken.

Het gezinsleven van de verzoekende partij speelt zich af in België.

Verzoeker werd het slachtoffer van de moeilijke familiale situatie, waardoor hij feitelijk werd gescheiden van zijn moeder en zussen. Zij kregen allen voorlopig verblijfsrecht.

Het is van belang, nu dat het gezin terug herenigd is, dat verzoeker zijn leven samen met hun verder kan uitbouwen. Een onzekere verblijfssituatie van verzoeker is tevens nefast voor de onderlinge familiale relaties. Verzoeker kan niet als minderjarige zijn familie achterlaten om zijn aanvraag in te dienen in een land waar hij zelf niemand kent en waarmee hij geen band mee heeft.

De verwerende partij gaat er verder aan voorbij dat de verzoekende partij naast een gezinsleven ook een privéleven heeft opgebouwd gedurende zijn lang verblijf in België. Verzoeker woont al 14 jaar in België! Het is zo dat de verzoekende partij zijn identiteit definitief in België heeft gevormd, dat hij geïntegreerd is, zijn scholing heeft gedaan en hij hier duurzaam en lokaal verankerd is. Er moet dan ook een afweging worden gemaakt, tussen de inmenging in zowel het gezinsleven, maar ook het privéleven van de verzoekende partij, wat in casu niet is gebeurd.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht.

4.5.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de banden van de verzoekende partij met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Rusland te gaan niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partij.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden waarbij geen oog was voor de minderjarigheid van verzoeker ten tijde van de aanvraag en de daarmee samenhangende vraag om oog te hebben voor het belang van het kind, de lopende scholing en het gegeven dat hij hier als ‘dreamer’ zijn identiteit vormde kon onmogelijk geëist worden dat de verzoeker naar Rusland zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Moskou louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling om de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen of het hem bijzonder moeilijk maken zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Vooreerst meent verzoeker dat zijn integratie gedurende zijn lang verblijf weldegelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt die hem verhindert om terug te keren naar Rusland.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de door verzoeker aangevoerde elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

De Raad stelt vast dat het standpunt van de verwerende partij in lijn is met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verwerende partij heeft het daar echter niet bij gehouden. Zo wordt in de bestreden beslissing nog uitvoerig gemotiveerd over de banden waarop verzoeker zich beroept en komt de verwerende partij tot de conclusie dat deze een terugkeer om vanuit het buitenland een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in de weg staan.

Verzoeker moet derhalve met concrete argumenten aantonen waarom daar in zijn specifieke geval anders over moet worden gedacht. Door de loutere herhaling van de elementen die hij in zijn aanvraag had aangevoerd toont hij niet aan dat de verwerende partij ze niet deugdelijk heeft beoordeeld.

Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift erop alludeert dat hij zijn aanvraag heeft ingediend als minderjarige en daarom rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, moet erop worden gewezen, zoals de verwerende partij dat ook terecht vaststelt, dat hij op het ogenblik van de bestreden een meerderjarige volwassene is, waardoor het hoger belang van het kind niet langer aan de orde is.

Waar verzoeker dat de verwerende partij voorbijgaat aan het feit dat het bijzonder moeilijk is voor hem om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Rusland, te meer nu hij minderjarig was ten tijde van de aanvraag, is dit een gegeven dat niet langer relevant is.

Verzoeker betoogt dienaangaande ook dat hij geen verblijfsrecht heeft in Rusland en niet beschikt over een Russisch paspoort.

De verwerende partij motiveert hierover als volgt in de bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet over de juiste verblijfsdocumenten of over voldoende financiële middelen zou beschikken om de reis naar Rusland te maken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij zich gericht heeft tot de Russische ambassade te België met het oog op het bekomen van de juiste verblijfsdocumenten voor Rusland. Evenmin toont hij aan dat hem, als Russisch onderdaan, geboren te Rusland uit twee Russische onderdanen, een terugkeer naar Rusland geweigerd zal worden door de Russische autoriteiten. [...]”

Verzoeker meent dat deze motivering neerkomt op een negatief bewijs en op het aantonen van de onmogelijkheid om de aanvraag in te dienen vanuit Rusland, hoewel een bijzondere moeilijkheid volstaat.

De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om, in het licht van de vaststelling dat verzoeker Russisch onderdaan is die is geboren in Rusland uit twee Russische onderdanen, te oordelen dat hij niet aantoont dat een terugkeer zal geweigerd worden door de Russische autoriteiten en dat hij niet aantoont dat hij zich gericht heeft tot de Russische ambassade in België om zijn paspoort te verkrijgen.

Verzoeker verwijt de verwerende partij om geen rekening te hebben gehouden met de oorlog tussen Rusland en Oekraïne ten gevolge waarvan de FOD Buitenlandse Zaken van België alle reizen naar de gehele Russische Federatie afraadt, dat Belgische diplomaten in Moskou uit het land werden gezet, de normale werking bij de ambassade in Moskou niet kan worden gegarandeerd en het Belgische luchtruim vanaf 28 februari 2022 gesloten is voor vliegtuigen komende uit de gehele Russische Federatie. Hij meent dat indien hij in Rusland zou geraken, een reëel risico bestaat dat hij voor onbepaalde duur in Rusland geblokkeerd geraakt, wat gevolgen kan hebben op vlak van visumvaliditeit en financiële problemen.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker deze elementen niet heeft aangevoerd in een actualisatie van zijn aanvraag, hoewel hij zelf aangeeft dat deze situatie al bestond vanaf 28 februari 2022, met andere woorden anderhalve maand voordat de bestreden beslissing is genomen. Aangezien de bewijslast op verzoeker rust, kan het de verwerende partij niet worden verweten om hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verzoeker laat daarnaast na om bij het thans voorliggende verzoekschrift enig bewijs te voegen van de beschreven situatie. Verzoekers betoog is aldus niet dienstig.

Waar verzoeker in de bestreden beslissing lijkt te lezen dat ook wordt geoordeeld over Albanezen die een aanvraag doen vanuit Bulgarije, gaat de Raad ervan uit dat dit om een materiële vergissing gaat, minstens berust dit op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Daarnaast meent verzoeker dat er sprake is van een effectief familie-en gezinsleven in België zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) maar dat er geen belangenafweging is gebeurd. Hij beroept zich op zijn gezinsleven met zijn kerngezin met wie hij samenwoont in België, met name zijn

zussen en moeder die legaal in België verblijven en met zijn vader. Hij betoogt eveneens dat de verwerende partij is voorbijgegaan aan het feit dat hij hier een privéleven heeft.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Het garandeert geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27) en het kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De Raad wijst er op dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, er geen sprake is van een inmenging en een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dus niet aan de orde is. Er moet bijgevolg worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om hem op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij zeer uitvoerig motiveert over het aangevoerde gezinsleven. Zij is in essentie van oordeel dat

- het hebben van familieleden in België betrokkene niet ontslaat van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland en niet kan worden aangewend als een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

- het een tijdelijke verwijdering betreft die geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt
- verzoekers vader niet over enig verblijfsrecht beschikt en betrokkene er dus voor kan kiezen om samen met hem terug te keren.

- de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin en er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond.

- verzoeker van 15 mei 2017 tot de datum waarop de huidige aanvraag werd ingediend niet samenwoonde met zijn moeder en zussen maar wel met zijn vader en dat er voor deze periode geen bewijzen van effectieve banden met de overige gezinsleden aangetoond werden

- verzoeker dus zelf aantoonde dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn legaal verblijvende gezinsleden.

- verzoekers vader evenmin over enig verblijfsrecht beschikt en hij er dus voor kan kiezen om samen met zijn vader terug te keren naar Rusland.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat er geen belangenafweging zou zijn gemaakt in het licht van het gezinsleven waarop hij zich beroept.

Waar verzoeker betoogt dat hij weldegelijk een kerngezin vormt met zijn ouders en zussen, toont hij niet aan dat het standpunt van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van een kerngezin en evenmin van een bijkomende afhankelijkheid die verder gaat dan de affectieve banden, in strijd zou zijn met het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij niet als minderjarige zijn familie kan achterlaten om zijn aanvraag in te dienen in een land waar hij zelf niemand kent en waarmee hij geen band heeft en wijst er op dat hij het slachtoffer werd van de moeilijke familiale situatie, waardoor hij feitelijk werd gescheiden van zijn moeder en zussen, die allen voorlopig verblijfsrecht kregen. Hij wijst op het belang dat hij zijn leven samen met hen verder kan uitbouwen, nu het gezin terug herenigd is. Zijn onzekere verblijfssituatie zou nefast zijn voor de onderlinge familiale relaties, zo betoogt hij.

De Raad stelt vast dat verzoeker die -zoals reeds gesteld inmiddels meerderjarig is- hiermee niet aantoont dat het standpunt van de verwerende partij, dat hij geen bijkomende elementen van afhankelijkheid heeft aangetoond ten aanzien van zijn moeder en zijn zussen en dat hij, gelet op het verleden, niet aantoont dat een tijdelijke scheiding met het oog op het indienen van de aanvraag in het land van herkomst, desgewenst in het gezelschap van zijn vader met wie hij heeft samengewoond die ook een aanvraag had ingediend die als onontvankelijk werd afgewezen, kennelijk onredelijk is of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt nog dat een terugkeer naar Rusland in het kader van de indiening van zijn aanvraag geenszins een tijdelijke scheiding is aangezien er geen enkele garantie is dat hij een positief antwoord zal krijgen, waardoor hij voor altijd in Rusland zou moeten blijven.

De Raad wijst erop dat indien verzoeker een aanvraag indient in Rusland, de verwerende partij deze aanvraag moet onderzoeken. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden –bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Indien de aanvraag zou resulteren in een negatieve beslissing, dan kan hij tegen deze beslissing in rechte optreden en daarbij een schending aanvoeren van artikel 8 van het EVRM. In de mate dat hij wijst op een terugkeer als louter formele verplichting, moet worden vastgesteld dat dit wettigheidskritiek is, waarvoor de Raad niet bevoegd is.

Met betrekking tot het aangevoerde privéleven wordt in de bestreden beslissing gesteld

- dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is en dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden.

- dat verzoeker ter staving van zijn sociale banden opgebouwd tijdens een aangehaald verblijf van meer dan dertien jaar slechts één getuigenverklaring voorlegt die dan nog werd opgesteld door iemand die enkel uit hoofde van zijn beroep met betrokkene in contact stond tijdens zijn plaatsing in de gemeenschapsinstelling .

- dat verzoeker dus op geen enkele wijze aantoont dat hij hier een netwerk van sociale banden opbouwde dat dermate intens is dat het deel uitmaakt van zijn sociale identiteit en van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken.

- dat de normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen.

- dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering en een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn privéleven en dat er geen belangenafweging is gebeurd.

Zoals de verwerende partij terecht stelt, volgt uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. *In casu* gaat het, zoals reeds gesteld, om een tijdelijke terugkeer met het oog op het aanvragen van de gewenste verblijfsmachtiging. Het is in die context nuttig om erop te wijzen dat volgens de rechtspraak van het EHRM Staten overigens het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012,

nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker stelt tegenover de motieven van de bestreden beslissing dat hij al 14 jaar in België woont, dat hij hier school heeft gelopen, zijn sociale identiteit heeft gevormd en Nederlands spreekt, maar hij gaat eraan voorbij dat reeds terecht werd gesteld dat de normale binding die ontstaat met België op zich niet voldoende is om een schending van zijn privéleven aan te nemen. Daarenboven moet er nog op worden gewezen dat het begrip 'privéleven' doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) en de verwerende partij ter zake heeft vastgesteld dat verzoeker ter staving van zijn sociale banden opgebouwd tijdens een aangehaald verblijf van deze periode slechts één getuigenverklaring voorlegt die dan nog werd opgesteld door iemand die enkel uit hoofde van zijn beroep met betrokkene in contact stond tijdens zijn plaatsing in de gemeenschapsinstelling. Verzoeker toont dus niet aan dat hij in België een privéleven heeft dat van een dermate intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM -en dus een positieve verplichting voor het bestuur- zou meebrengen. Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen en dat, zoals reeds gesteld, verzoeker, nadat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om gemachtigd te worden tot een verblijf in België, om hier te studeren of te werken en in tussentijd contacten onderhoudt met de door hem in België opgebouwde sociale relaties via de hedendaagse communicatiemiddelen. Er kan ook worden herhaald dat het gaat om een tijdelijke scheiding en dat verzoekers argumentatie tegen deze these reeds hiervoor als ongegrond werd afgedaan. Verzoeker kan weliswaar worden gevolgd waar hij betoogt dat hij, omdat hij hier als minderjarige toekwamen dus als 'dreamer' moet worden beschouwd, een sterkere band heeft met België dan met Rusland, maar ook hiermee toont hij niet aan dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat een tijdelijke terugkeer niet kan zonder een schending van artikel 8 van het EVRM te veroorzaken. Overigens heeft de verwerende partij er nog op gewezen dat hij niet aantoonde dat hij geen banden meer zou hebben in zijn land van herkomst en dat hij samen met zijn vader, die ruim 31 jaar in Rusland verbleef waardoor het niet aannemelijk is dat hij er geen banden meer zou hebben, kan terugkeren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

Tot slot stelt verzoeker dat de verschillende elementen die de situatie van de verzoekende partij kenmerken elk op zich en los van elkaar beoordeeld zijn, maar dat uit de motivering geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang weldegelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. De verwerende partij heeft de samenloop van de omstandigheden niet beoordeeld, noch daarover gemotiveerd, zo stelt hij.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat alle in de aanvraag aangehaalde elementen zijn onderzocht en zijn gemotiveerd. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven, op zichzelf staand of samengelezen, niet deugdelijk zouden zijn.

Er is niet aannemelijk gemaakt dat de aanvraag op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd beoordeeld, en evenmin dat de beslissing hierover niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat hij dit middelonderdeel niet uiteenzet, waardoor het onontvankelijk is.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS